

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului

în cauza de contencios administrativ

Oleg Sternioală împotriva Consiliului Superior al Magistraturii

(contestarea actelor administrative)

împotriva hotărârii din 10 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

(Dosarul nr. 3ra-693/22

NR. PIGD 2-19195555-01-3ra-13072022)

Instanța de fond corect a aplicat normele derogatorii prevăzute de legislația specială, precum Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 și Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 și a apreciat în mod adecvat motivarea detaliată a hotărârilor CSM, inclusiv justificarea temeiurilor de fapt și de drept care au stat la baza măsurilor adoptate.

Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, Gr. Dașchevici, Gh. Mîra)

17 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de Oleg Sternioală, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 10 decembrie 2019, Oleg Sternioală a depus la Curtea de Apel Chișinău o acțiune în administrativ, fiind ulterior completată prin cererea din 4 februarie 2020, împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actelor administrative.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 10 decembrie 2019, a fost convocată ilegal ședința în plen a Consiliului Superior al Magistraturii (în continuare – „CSM”) în care s-a emis actul administrativ individual ilegal defavorabil, și anume, hotărârea privind atragerea la răspundere penală și eliberarea acordului pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală: de percheziție, aducere silită, reținere, arestare, în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală. De asemenea, s-a dispus suspendarea din funcția de judecător și de vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, până la rămânerea definitivă a hotărârii pe cauza respectivă. Hotărârea CSM a fost pronunțată în lipsa reclamantului, în ședința publică fixată pentru ora 9.00, 10 decembrie 2019.

3. Reclamantul a menționat că, la ședința Adunării Generale Extraordinare a Judecătorilor din 27 septembrie 2019, au fost revocați din funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii judecătorii, Luiza Gafton, Dorel Musteață, Nina Cernat, Anatol Galben, Petru Moraru și Victor Micu. Prin urmare, atât convocarea cât și ședința CSM din 10 decembrie 2019 ar fi fost ilegală din motiv că a fost convocată/desfășurată de către foștii membri ai CSM, revocați de Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor la data de 27 septembrie 2019. Acești membri, ilegal și-ar fi atribuit funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, precum și competențele ce caracterizează statutul juridic al acestora.

4. A explicat că, prin acțiunile foștilor membri CSM, Moraru Petru, Luiza Gafton, Cernat Nina, Micu, Anatol Galben, și Musteață Dorel s-ar fi uzurpat funcția de membru al CSM. Prin acțiunile judecătorilor revocați din funcția de membru CSM, s-a încălcat dreptul la independentă, inviolabilitate, libertate și inamovibilitate a judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală.

5. În ce privește cadrul legal pretins a fi încălcat de CSM la emiterea actelor administrative contestate, reclamantul a invocat art. 1 alin. (1) - (2), art. 3 alin. (1) - (4) din Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii. Astfel, ședința Consiliului Superior al Magistraturii din 10 decembrie 2019 nu numai că ar fi fost ilegal convocată, dar aceasta nici nu ar fi fost deliberativă, deoarece erau prezenți doar 3 membri din 12.

6. A precizat că, la ședință, erau prezenți doar membrii de drept și un profesor de drept titular. Din analiza hotărârii adoptate de Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor din 27 septembrie 2019 membrii CSM, Moraru Petru, Luiza Gafton, Cernat Nina, Micu Victor, Anatol Galben și Musteață Dorel au fost revocați. Prin urmare, a considerat că alți membri ai CSM nu au fost aleși de către Adunarea Generală a Judecătorilor.

7. A susținut că, hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii contravine flagrant prevederilor art. 116 alin. (1) - (6) din Constituție. În virtutea circumstanțelor de fapt enunțate s-ar atesta o încălcare a prevederilor art. 15 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii. Odată ce Dorel Musteață a fost revocat din funcția de membru al CSM, s-ar desprinde concluzia că acesta a pierdut și calitatea de președinte interimar, iar prin urmare nu avea drept să exercite atribuții legale ale președintelui CSM. Astfel, ar fi cert și faptul că operațiunea administrativă de convocare a ședinței extraordinare ar fi ilegală.

8. Reclamantul a afirmat că Consiliul Superior al Magistraturii ar fi acționat contrar prevederilor art. 21 din Codul administrativ, și ar fi emis actul administrativ individual defavorabil contrar prevederilor art. 32 și 94 din Codul administrativ. Acesta pretinde că nu ar fi fost citat și nici audiat în privința faptelor impute.

9. Potrivit reclamantului actul administrativ contestat nu conține nici un motiv pertinent, convingător, întemeiat și obiectiv, ci doar o expunere a, așa-numitului, demers al Procurorului General interimar și o preluare a unor prevederi abstracte din lege, ceea ce ar contraveni art. 92 din Codul administrativ.

10. A criticat faptul că hotărârea contestată, contrar principiului prezumției nevinovăției s-a făcut constatarea vinovăției, prin sintagma „pentru săvârșirea infracțiunii”. Astfel, nu s-ar fi operat cu noțiunea de bănuială rezonabilă, dar s-ar fi admis o constatare de vinovăție. Hotărârea contestată ar contraveni art. 29 și art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, fiind emisă cu încălcarea principiului proporționalității și a limitelor dreptului discreționar.

11. Reclamantul a mai indicat că potrivit art. 23 alin. (2) din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, Consiliul Superior al Magistraturii examinează propunerea Procurorului General sau a primadjunctului, iar în lipsa acestuia - a adjunctului desemnat prin ordinul emis de Procurorul General doar sub

aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești. Astfel, pe lângă faptul că CSM și-ar fi arogat atribuțiile unei instanțe judecătorești, expunându-se asupra vinovăției în dispozitivul hotărârii contestate, acesta nu a motivat și reflectat prin probe proporționalitatea și dreptul discreționar în privința respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului.

12. A solicitat anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la sesizarea Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală nr. 396/31 din 10 decembrie 2019 și a hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la examinarea în ședință închisă a sesizării Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală nr. 396/31 din 10 decembrie 2019.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

13. Prin hotărârea din 10 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, acțiunea depusă de Oleg Sternioală a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

14. La 2 martie 2022, prin intermediul poștei electronice, Oleg Sternioală, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu, a depus recurs nemotivat, iar la 13 iunie 2022 a prezentat motivarea recursului împotriva hotărârii din 10 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

15. În esență, în argumentarea recursului a indicat că instanța de fond a omis să rețină că actele CSM contravin art. 116 din Constituție (independența, imparțialitatea și inamovibilitatea judecătorilor) și Legii nr. 544/1995 privind statutul judecătorului – art. 9 (inviolabilitatea judecătorului) și art. 14 (drepturile judecătorilor). Totodată, a motivat că orice ingerință în inviolabilitatea judecătorului necesită o motivare strictă și verificare a condițiilor legale pentru restrângerea drepturilor, sarcini ce revineu CSM.

16. Recurentul a susținut că lipsește un act al Autorității Naționale de Integritate care să constate depășirea substanțială a mijloacelor dobândite în raport cu venituri licite – premisă indispensabilă pentru calificarea prevăzută de art. 330² alin. (2) din Codul penal. CSM ar fi fost obligat să verifice existența unei bănueli

rezonabile (fapte/informații ce ar convinge un observator obiectiv), potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (HCC nr. 22/2013; HCC nr. 3/2016), și nu să se limiteze la reluarea mecanică a demersului procurorului.

17. A mai invocat nerespectarea art. 32 și art. 94 din Codul administrativ (dreptul de a participa la procedură și de a fi audiat înaintea emiterii unui act defavorabil), precum și a art. 15 alin. (3) din Legea CSM (citarea obligatorie a persoanei vizate), și anume că nu a fost audiat, iar CSM nu a efectuat cercetarea din oficiu a stării de fapt (art. 22, art. 85, art. 93 din Codul administrativ) și nu a luat în considerare obligația de motivare completă prevăzută de art. 31 și art. 118 din Codul administrativ. Mai mult, CSM ar fi dispus de dreptul discreționar contrar art. 16, art. 137 și art. 225 din Codul administrativ, fără a lua în considerare toate faptele relevante și fără a respecta scopul legii, și fără a efectua testul de proporționalitate pentru fiecare măsură autorizată (reținere, aducere silită, percheziție, arest). Recurentul a subliniat că simpla pornire a urmăririi penale nu justifică suspendarea ori autorizarea automată a unor măsuri intruzive, iar CSM ar fi trebuit să motiveze individual necesitatea fiecărei ingerințe.

18. Recurentul Oleg Sternioală a specificat neconformități în privința publicității ședinței (cerințele art. 67 din Codul administrativ privind anunțarea și accesul), în privința cvorumului/majorității, inclusiv participarea „membrilor de drept”, contrar cadrului legal, precum și în privința contextului revocării membrilor CSM la Adunarea Generală Extraordinară a Judecătorilor din 27 septembrie 2019. Aceste aspecte, în viziunea recurentului, ar afecta legalitatea deliberării și imparțialitatea.

19. Recurentul a considerat formularea din dispozitivul CSM – eliberarea acordului „pentru săvârșirea infracțiunii” – ca exprimând o constatare de vinovăție înainte de stabilirea judiciară a faptei, ceea ce ar contraveni prezumției de nevinovăție și standardelor de motivare a unei ingerințe în inviolabilitatea judecătorului.

20. La 14 octombrie 2025, prin intermediul poștei electronice, Oleg Sternioală, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu a depus obiecții. Prin obiecțiile respective, recurentul Oleg Sternioală a reiterat și dezvoltat criticile aduse hotărârii Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2022, prin care acțiunea sa a fost respinsă ca neîntemeiată.

21. Recurentul/reprezentantul a invocat încălcarea dreptului la un proces echitabil, prin nerespectarea principiului imparțialității instanței de judecată. În acest sens, recurentul a menționat că, la 30 decembrie 2020, a formulat cerere de recuzare a judecătorului Grigore Dașchevici, motivând existența unei aparențe obiective de lipsă de imparțialitate. S-a arătat că judecătorului vizat i-a fost acordat calificativul „insuficient” prin Hotărârea Colegiului de evaluare a performanțelor

judecătorilor nr. 133/16 din 27 noiembrie 2017, colegiu prezidat la acel moment chiar de recurentul Oleg Sternioală.

22. Prin urmare, în opinia recurentului, judecătorul respectiv nu putea examina cauza cu imparțialitate, având o părere preconcepută față de acesta. Deși cererea de recuzare a fost respinsă prin încheierea din 5 ianuarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, recurentul a subliniat că ulterior dosarul a fost redistribuit de mai multe ori, iar, la revenirea sa în completul din care făcea parte același judecător, a fost formulată o nouă cerere de recuzare, respinsă prin încheierea din 29 iunie 2021.

23. Recurentul a susținut că admiterea judecătorului respectiv la examinarea cauzei a avut un impact direct asupra soluției pronunțate, arătând că în cauză a existat o opinie separată favorabilă admiterii acțiunii. În ipoteza admiterii recuzării, completul de judecată ar fi fost diferit, iar soluția adoptată putea fi una opusă celei pronunțate.

24. În concluzie, recurentul a afirmat că a fost lipsit de posibilitatea examinării cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, cu încălcarea art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, invocând jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului privind atât imparțialitatea subiectivă, cât și cea obiectivă a instanței.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

25. Art. XI. alin. (1) și (3) din Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative, prevede următoarele:

„Prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția art. IV, V pct. 1–9 și 11–16 și art. VII, care vor intra în vigoare la 1 septembrie 2023. ” „Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.”

26. Conform art. 245 din Codul administrativ (în redacția în vigoare la data declarării recursului):

„Recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.”

27. Art. 193 alin. (3) și (3¹) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează acțiunile în contencios administrativ și cererile de recurs în complete din 3 judecători. În scopul uniformizării practicii judecătorești, completul din 3 judecători poate decide, prin vot unanim, ca recursul considerat admisibil să fie examinat de un complet din 5 judecători, iar completul din 5

judecători poate decide, prin vot unanim, ca recursul considerat admisibil să fie examinat de un complet din 9 judecători.”

28. Art. 247 din Codul administrativ:

„Recursul considerat admisibil se examinează fără înștiințarea și audierea participanților la proces, cu excepția recursului în care se invocă întemeiat art. 2451 alin.(1) lit. b) și d). Completul poate decide și în alte cazuri invitarea participanților în ședință pentru a se pronunța cu privire la recursul considerat admisibil.”

29. Art. 248 alin. (1) din Codul administrativ:

„(1) În urma examinării recursului, Curtea Supremă de Justiție adoptă una dintre următoarele decizii: a) respinge recursul și menține hotărârea și/sau decizia.

30. Art. 194 alin. (2) din Codul administrativ:

„(2) În procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.”

31. Aplicabile litigiului sunt și prevederile art. 244 alin. (2) coroborat cu art. 231 alin. (2) din Codul administrativ:

„Pentru procedura de recurs se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva. Pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.”

32. Art. 22 alin. (1) coroborat cu art. 219 alin. (1) din Codul administrativ:

„Instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

(2) instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

(3) Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.”

33. Art. 36 din Codul administrativ:

„(1) Instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sunt considerate valori supreme și sunt garantate de stat. (2) Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.”

34. Art. 8¹ alin. (2) din Legea nr. 947 privind Consiliul Superior al Magistraturii din 19 iulie 1996 (redacția în vigoare la momentul adoptării hotărârilor):

„Ședințele Consiliului Superior al Magistraturii sunt publice, cu excepția cazurilor în care, la cererea motivată a președintelui sau a cel puțin trei membri, se hotărăște ca ședințele să fie închise în vederea protejării informației ce constituie secret de stat sau a cazului în care, datorită unor împrejurări speciale, caracterul public poate prejudicia interesele justiției sau poate aduce atingere vieții private a persoanelor. Hotărârea motivată cu privire la declararea ședinței închise se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți.”

35. Art. 23 din Legea nr. 947 privind Consiliul Superior al Magistraturii din 19 iulie 1996 (redacția în vigoare la momentul adoptării hotărârilor):

„(1) Propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia – a adjunctului desemnat prin ordinul Procurorului General, de pornire a urmăririi penale, de reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului, se examinează de către Consiliul Superior al Magistraturii imediat, dar nu mai târziu de 5 zile lucrătoare.

(2) Consiliul Superior al Magistraturii examinează propunerea Procurorului General sau a prim-adjunctului, iar în lipsa acestuia – a adjunctului desemnat prin ordinul emis de Procurorul General doar sub aspectul respectării condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării sau percheziției judecătorului, fără a-și aroga atribuțiile unei instanțe judecătorești.

(3) Procurorul General nu participă la deliberare.”

36. Art. 19 din Legea nr. 544 privind statutul judecătorului din 20 iulie 1995:

„(1) Personalitatea judecătorului este inviolabilă.

(2) Inviolabilitatea judecătorului se extinde asupra locuinței și localului lui de serviciu, vehiculelor și mijloacelor de telecomunicație folosite de el, asupra corespondenței, bunurilor și documentelor lui personale.

(3) Judecătorul beneficiază doar de imunitate funcțională. Judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru opinia sa exprimată în înfăptuirea justiției și pentru hotărârea pronunțată, cu excepția cazului în care vinovăția acestuia a fost stabilită prin sentință definitivă sau, în cadrul unei proceduri disciplinare, s-a constatat intenția ori neglijența gravă în acțiunile sau inacțiunile sale, care au dus la una dintre consecințele prevăzute la art. 2007 alin. (1) lit. c) din Codul civil al Republicii Moldova nr. 1107/2002.

(4) Urmărirea penală împotriva judecătorului poate fi pornită doar de către Procurorul General sau prim-adjunctul, iar în lipsa acestuia de către un adjunct în temeiul ordinului emis de Procurorul General, cu acordul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile Codului de procedură penală. În cazul săvârșirii de către judecător a infracțiunilor specificate la art. 243, 324, 326 și 330² ale Codului penal al Republicii Moldova, precum și în cazul infracțiunilor flagrante, acordul Consiliului Superior al Magistraturii pentru pornirea urmăririi penale nu este necesar.

(4¹) Hotărârile prin care Consiliul Superior al Magistraturii își expune acordul sau dezacordul pentru pornirea urmăririi penale în condițiile alin. (4) trebuie să fie motivate și se publică pe pagina web oficială a Consiliului Superior al Magistraturii, cu anonimizarea datelor cu privire la identitatea judecătorului.

(5) Judecătorul nu poate fi reținut, supus aducerii silite, arestat, percheziționat fără acordul Consiliului Superior al Magistraturii. Toate acțiunile procesuale în privința judecătorului, cu excepția cazurilor de infracțiune flagrantă, pot fi efectuate numai după emiterea ordonanței de pornire a urmăririi penale, cu respectarea garanțiilor instituite de normele constituționale și actele internaționale. Acordul Consiliului Superior al Magistraturii nu este necesar în caz de infracțiune flagrantă.”

37. Art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 544 privind statutul judecătorului din 20 iulie 1995:

„(1) Judecătorul poate fi suspendat din funcție, la cerere sau din oficiu, prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, dacă:

a) în privința lui se începe urmărirea penală, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii în cauza respectivă.”

38. Curtea Constituțională, în Hotărârea nr. 12 din 28 martie 2017 (în continuare „Hotărârea CC nr. 12/2017”) și Comisia de la Veneția, în Opinia CDL-AD(2017)002 din 13 martie 2017 (în continuare „CDL-AD(2017)002”), au stabilit următoarele reguli interdependente care guvernează raportul dintre imunitatea judecătorilor și răspunderea acestora:

i. Este necesară stabilirea unui echilibru între imunitate – ca mijloc de protecție a judecătorului împotriva presiunii excesive și a abuzului din partea puterilor statului sau a persoanelor fizice – și responsabilitate – anume faptul că judecătorul nu este mai presus de lege. Judecătorilor nu ar trebui să li se acorde imunitate generală, ci imunitate funcțională pentru actele îndeplinite în exercitarea funcțiilor lor judiciare. În principiu, un judecător ar trebui să beneficieze de imunitate doar în exercitarea funcțiilor sale legale. Doar dacă comite o infracțiune în exercitarea funcției sale, acesta ar trebui să aibă imunitate față de răspunderea penală (CDL-AD(2017)002, § 17);

ii. Răspunderea penală și cea disciplinară nu se exclud reciproc: ele au elemente constitutive diferite și li se aplică standarde de probă diferite. Constatarea unei abateri disciplinare nu exclude răspunderea penală, iar neinițierea procedurii penale nu înseamnă absența unei încălcări disciplinare. Dacă o abatere a unui judecător este de natură să submineze încrederea publicului în justiție, inițierea procedurilor – fie disciplinare, fie penale – servește interesului public. Totodată, ambele tipuri de răspundere trebuie utilizate moderat, pentru a nu avea un efect de descurajare asupra sistemului judiciar (CDL-AD(2017)002, § 18).

iii. Independența justiției implică un statut special al judecătorilor, care trebuie protejați împotriva subiectivismului organelor de urmărire penală. Tocmai de aceea legiuitorul a stabilit o procedură distinctă și riguroasă de atragere la răspundere penală, rolul determinant fiindu-i atribuit CSM, în calitate de garant al independenței justiției (Hotărârea CC nr. 12/2017, § 78).

39. Curtea Constituțională, în hotărârea nr. 23, din 27 iunie 2017 (în continuare „Hotărârea CC nr. 23/2017”), a menționat următoarele:

i. Încuviințarea Consiliului Superior al Magistraturii în cazurile pornirii urmăririi penale, reținerii, aducerii silite, arestării, percheziționării judecătorului constituie o

anumită garanție, care diminuează riscul abuzurilor, acțiunilor arbitrare, precum și al acuzațiilor false împotriva judecătorului de către persoane interesate (§ 62). Prin prisma articolului 274 din Codul de procedură penală, urmărirea penală poate fi dispusă în cazul în care rezultă bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există circumstanțe care exclud urmărirea penală (§ 64).

ii. Procurorul General urmează să argumenteze și să probeze (onus probandi) existența condițiilor sau a circumstanțelor prevăzute de Codul de procedură penală pentru dispunerea, după caz, a pornirii urmăririi penale în privința judecătorului [...]. Corelativ, Consiliului Superior al Magistraturii îi revine sarcina, în temeiul articolului 23 alin.(2) din Legea nr.947-XIII din 19 iulie 1996, de a verifica respectarea acestor exigențe (§ 69).

[...] În mod firesc, concluzia Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să rezulte din premise, ceea ce implică necesarmente o examinare factologică a materialelor prezentate. Altminteri, concluzia nu va reprezenta altceva decât un non sequitur (§ 75).

În situația în care Consiliului Superior al Magistraturii i se cere să își dea acordul pentru pornirea urmăririi penale [...], acesta are obligația să motiveze hotărârea sa, ținând cont de circumstanțele particulare ale fiecărui caz în parte, fără a se limita la formulări generale și abstracte, însă fără să formuleze concluzii asupra vinovăției judecătorului (§ 78).

40. Articolul 274 alin. (1) Cod de procedură penală prevede următoarele:

„(1) Organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 și 273 dispune în termen de 45 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă cel puțin o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune și nu există vreuna din circumstanțele care exclud urmărirea penală, informînd despre aceasta persoana care a înaintat sesizarea sau organul respectiv.”

41. Articolul 275 Cod de procedură penală prevede următoarele:

„Articolul 275. Circumstanțele care exclud urmărirea penală Urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită, nu poate fi efectuată, și va fi încetată în cazurile în care: 1) nu există faptul infracțiunii; 2) fapta nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune; 3) fapta nu întrunește elementele infracțiunii; 4) a intervenit termenul de prescripție sau amnistia; 4 1) fapta constituie contravenție; 5) a intervenit decesul făptuitorului; 6) lipsește plîngerea victimei în cazurile în care urmărirea penală începe, conform art.276, numai în baza plîngerii acesteia sau plîngerea prealabilă a fost retrasă; 7) în privința unei persoane există o hotărîre judecătorească definitivă în legătură cu aceeași acuzație sau prin care s-a constatat imposibilitatea urmăririi penale pe aceleași temeiuri; 8) în privința unei persoane există o hotărîre neanulată de neîncepere a urmăririi penale, de scoatere de sub urmărire penală, de încetare a urmăririi penale sau de clasare a procesului penal pe aceleași acuzații; 9) există alte circumstanțe prevăzute de Codul penal care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală.”

42. În Cauza Vilho Eskelinen și alții vs. Finlanda (2007): CtEDO a stabilit că limitările drepturilor funcționarilor publici, pot fi justificate de un interes public major, cu condiția ca aceste limitări să fie proporționale, necesare și să respecte garanțiile procesuale. În această cauză, Curtea a subliniat că ingerințele în

drepturile funcționarilor publici trebuie să fie fundamentate pe criterii clare și să aibă ca scop protejarea unor valori fundamentale ale statului de drept.

43. În cauza Baka c. Ungaria (2016): CtEDO a reținut că măsurile administrative împotriva judecătorilor, inclusiv suspendarea sau demiterea acestora, trebuie să respecte drepturile fundamentale, inclusiv libertatea de exprimare și independența judiciară. Orice ingerință în drepturile judecătorilor trebuie să fie justificată de o necesitate imperioasă, să fie proporțională scopului urmărit și să fie adoptată în cadrul unui proces transparent, care să garanteze dreptul la apărare.

MOTIVAREA INSTANȚEI

44. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată atestă că dispozitivul hotărârii a fost pronunțat public la 10 februarie 2022, însă date privind notificarea acestuia la materialele cauzei lipsesc. Astfel, Oleg Sternioală, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu a depus recursul nemotivat la 2 martie 2022, cu respectarea termenului prevăzut de art. 245 din Codul administrativ. Hotărârea motivată a fost notificată reprezentantului recurentului la 20 iunie 2022 (f.d.75, Vol. III), însă motivarea recursului a fost depusă la 13 iunie 2022.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că litigiul are ca obiect contestarea hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la sesizarea Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală nr. 396/31 din 10 decembrie 2019 și cu privire la examinarea în ședință închisă a sesizării Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală nr. 396/31 din 10 decembrie 2019.

46. Prima hotărâre se bazează pe sesizarea Procurorului General interimar, Dumitru Robu, din 18 noiembrie 2019, privind efectuarea unor acțiuni procesuale împotriva reclamantului Oleg Sternioală. Or, conform sesizării respective, la 14 octombrie 2019, Procurorul General interimar a pornit cauza penală nr. 2019978257, în temeiul bănuielii rezonabile privind comiterea de către judecătorul Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, a infracțiunii prevăzute de art. 330² alin. (2) din Codul penal

47. Cea de a doua hotărâre prevedea examinarea în ședință închisă a sesizării Procuraturii Generale, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală.

48. În esență, instanța de fond a fundamentat soluția de respingere a acțiunii reclamantului, pe faptul că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 396/31 din 10 decembrie 2019 a fost adoptată de un organ legal constituit, competent și deliberativ, cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 947/1996, fără încălcarea procedurii administrative și a principiilor legalității și proporționalității.

49. Verificând legalitatea hotărârii din 10 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, Completul de judecată constată că soluția acesteia se bazează pe o interpretare corectă a normelor legale aplicabile, prin aplicarea dispozițiilor legislației speciale incidente.

50. Contrar susținerilor recurentului, Curtea de Apel a constatat în mod corect că drept urmare a înregistrării în cancelaria CSM, la 18 noiembrie 2019 a sesizării Procurorului General interimar, Dumitru Robu referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, Președintele interimar al CSM, în limitele competențelor atribuite prin Lege, a convocat ședința Plenului CSM nr. 31 pentru 10 decembrie 2019, ora 9:00, incluzând în ordinea de zi, inter alia, și demersul Procurorului General interimar, Dumitru Robu.

51. Întru respectarea dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 947-XIII din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii și având în vedere că sesizarea a fost depusă la 18 noiembrie 2019, iar ședințele Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, stabilite anterior datei de 10 decembrie 2019 au fost contramandate de mai multe ori, din lipsă de cvorum, CSM a convocat ședința ordinară a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii și a inclus pe ordinea de zi din 10 decembrie 2019 demersul cu privire la examinarea chestiunii referitoare la sesizarea procurorului General interimar, Dumitru Robu, privind eliberarea acordului la reținere, aducere silită, percheziție și arestare a unui judecător.

52. Examinând subiectul respectiv, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii prin hotărârea nr. 396/31 a admis parțial sesizarea Procurorului General interimar, Dumitru Robu, referitor la eliberarea acordului pentru efectuarea unor acțiuni de urmărire penală - de reținere, de aducere silită, percheziție și de arestare în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală și a eliberat acordul pentru efectuarea acțiunilor de urmărire penală - de percheziție și de aducere silită în privința judecătorului Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 330² alin. (2) din Codul penal. Totodată, l-a suspendat din funcția de judecător și din funcția de vicepreședinte al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, Oleg Sternioală până la rămânerea definitivă a hotărârii pe cauza respectivă.

53. Consiliul Superior al Magistraturii a examinat sesizarea Procurorului General interimar prin prisma prevederilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 947/1996

privind Consiliul Superior al Magistraturii, care stabilesc competența CSM de a verifica respectarea condițiilor legale pentru efectuarea acțiunilor procesuale (percheziție, reținere, aducere silită) asupra unui judecător. Or, în temeiul art. 19 alin. (4) și (5) din Legea nr. 544/1995 privind statutul judecătorului, efectuarea unor acțiuni procesuale asupra unui judecător necesită acordul Consiliului Superior al Magistraturii.

54. De principiu, acordul CSM pentru pornirea urmăririi penale împotriva unui judecător constituie, în esență, o ridicare a imunității funcționale a judecătorului în privința unui episod specific, menită să permită organelor de urmărire penală să investigheze în mod efectiv suspiciunile privind comiterea unei infracțiuni. CSM nu poate substitui judecătorul de instrucție sau judecătorul care examinează fondul cauzei penale. Acordul CSM nu poate echivala cu o constatare a vinovăției, iar CSM nu poate formula concluzii cu privire la vinovăția judecătorului. Acesta reprezintă exclusiv o autorizare procedurală care deschide calea urmăririi penale (decizia nr. [3d-33/24](#), §35).

55. Limitele verificării efectuate de CSM sunt stabilite de art. 23 alin. (2) din Legea nr. 947/1996. Această normă urmează a fi interpretată prin prisma jurisprudenței Curții Constituționale și a standardelor minime consacrate de Comisia de la Veneția. Atunci când examinează propunerea de pornire a urmăririi penale împotriva judecătorului, CSM verifică dacă prima facie nu există circumstanțe care exclud urmărirea penală (art. 275 Cod de procedură penală), dacă din actul de sesizare sau de constatare, precum și din celelalte probe prezentate, rezultă o bănuială rezonabilă în comiterea de către judecător a infracțiunii de care este suspectat (art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală) și dacă din circumstanțele cauzei nu rezultă riscul unui abuz și acuzații false împotriva judecătorului (Hotărârea CC nr. 23/2017, § 62).

56. La examinarea circumstanțelor care exclud urmărirea penală, CSM va verifica din oficiu dacă a intervenit deja decesul judecătorului, termenul de prescripție sau amnistia, precum și dacă există o hotărâre definitivă neanulată în legătură cu aceeași acuzație sau plângere a victimei în cazul infracțiunilor menționate în art. 276 Cod de procedură penală. Celelalte circumstanțe care exclud urmărirea penală menționate de art. 275 Cod de procedură penală vor fi examinate doar prin prisma bănuielii rezonabile și a riscului de abuz sau de acuzații false.

57. Bănuiala rezonabilă presupune existența unor fapte sau informații de natură a convinge un observator obiectiv că persoana vizată ar fi putut săvârși infracțiunea. Ceea ce poate fi considerat „rezonabil” depinde de toate circumstanțele cauzei, inclusiv argumentele părților. Acest standard implică o evaluare a materialelor prezentate în susținerea demersului de ridicare a imunității, ținând însă cont de faza incipientă a procesului penal, urgența pe care o pot impune

circumstanțele cauzei și mijloacele procesuale limitate de documentare a cauzei, disponibile organului de urmărire penală până la pornirea urmăririi penale.

58. Atunci când instanța de judecată examinează cererea de anulare a hotărârii CSM, ea nu va verifica, prin prisma art. 225 Cod administrativ, modul de exercitare a dreptului discreționar de către CSM, care practic nu există în asemenea situații, ci legalitatea hotărârii CSM.

59. Astfel, competența Consiliului Superior al Magistraturii nu vizează stabilirea vinovăției magistratului, ci exclusiv verificarea respectării condițiilor legale necesare pentru dispunerea măsurilor procesuale solicitate de Procurorul General interimar.

60. Consiliul Superior al Magistraturii a exercitat această competență în mod obiectiv, în limitele legii, fără a se substitui competenței instanțelor judecătorești de a stabili vinovăția reclamantului. Astfel, a emis hotărârea contestată în urma unei analize detaliate a circumstanțelor prezentate de Procurorul General interimar, fiind respectate dispozițiile legale aplicabile și rolul Consiliului ca filtru administrativ preliminar pentru verificarea condițiilor autorizării măsurilor procesuale. Hotărârea adoptată reprezintă un control administrativ preliminar, menit să ofere garanții împotriva abuzurilor și să protejeze independența judiciară. În speță, Consiliul Superior al Magistraturii a constatat că sesizarea Procurorului General interimar îndeplinea condițiile formale prevăzute de lege pentru examinare, fără a evalua temeinicia acuzațiilor penale sau a se pronunța asupra vinovăției reclamantului. Scopul acestei acțiuni a fost pentru a asigura o investigație eficientă și imparțială, hotărârea fiind fundamentată pe principiul necesității, în vederea colectării probelor și protejării procesului penal împotriva oricăror ingerințe (deciziile nr. 3ra-575/24, §92; nr. 3ra-797/23, §73).

61. În ceea ce privește argumentul recurentului referitor la încălcarea principiului proporționalității reglementat de art. 29 din Codul administrativ, se menționează că în contextul procedurii speciale prevăzute de art. 23 din Legea nr. 947/1996, testul proporționalității se apreciază în raport cu scopul autorizării măsurilor procesuale, iar nu cu stabilirea vinovăției sau cu soluționarea fondului acuzației penale. Deci, măsurile autorizate de CSM sunt proporționale în raport cu gravitatea acuzațiilor și scopul urmărit – protejarea interesului public și a integrității sistemului judiciar.

62. Completul subliniază că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii este suficient motivată, conform cerințelor art. 31 și art. 118 din Codul administrativ, întrucât conține temeiurile de drept și de fapt care au stat la baza deciziei. În motivare sunt descrise circumstanțele de fapt prezentate de Procurorul General interimar și raționamentele care justifică adoptarea măsurilor.

63. Măsura ridicării imunității are un caracter strict preventiv, având ca scop exclusiv buna desfășurare a procedurii penale și eliminarea riscului de influențare a investigației. Aceasta nu reprezintă o sancțiune disciplinară sau o constatare a vinovăției, fiind adoptată pentru a asigura imparțialitatea și credibilitatea actului de justiție (deciziile nr. 3ra-575/24, §93; nr. 3ra-797/23, §74).

64. Ce ține de suspendarea recurentului din funcție, Consiliul a justificat-o ca fiind o măsură administrativă preventivă, necesară pentru protejarea procedurii penale împotriva unor eventuale influențe asupra anchetei penale. Acesta a subliniat că măsurile dispuse nu urmăresc un scop punitiv, ci asigurarea desfășurării corecte a procesului penal și eliminarea oricăror suspiciuni care ar putea afecta încrederea publicului în sistemul judiciar. Completul, de asemenea, notează că suspendarea din funcție a fost decisă în legătură cu o cauză penală în privința unui judecător în perioada exercitării funcției de judecător, ce este un factor în favoarea suspendării. Prin urmare, suspendarea temporară este justificată prin prisma interesului public de protejare a imaginii justiției și de asigurare a eficiența procedurilor penale (deciziile nr. 3ra-575/24, §96; nr. 3ra-797/23, §77).

65. Referitor la susținerea recurentului privind încălcarea dispozițiilor art. 32 și art. 94 din Codul administrativ, și anume că nu a fost citat și audiat în cadrul ședinței CSM, completul de judecată menționează că aceste critici sunt nefondate.

66. Cu adevărat, conform art. 94 Cod administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Însă, actul administrativ nu poate fi anulat doar pe motiv că audierea persoanei nu a avut loc (decizia nr. 3ra-797/23, §87-88).

67. Or, reieșind din specificul procedurilor derulate, de încuviințare a acordului pentru efectuarea unor măsuri procesuale (reținere, aducere silită, percheziție), acestea au un caracter urgent și nu presupun participarea judecătorului vizat, întrucât acesta este subiect al acțiunilor procesuale penale, iar examinarea se limitează la verificarea condițiilor sesizării procurorului.

68. Anterior, în cauzele nr. 3ra-575/24 (§92), 3ra-797/23 (§73), Curtea Supremă de Justiție a expus că procedura desfășurată de CSM, conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 947/1996, vizează o autorizare preliminară administrativă, nu o decizie definitivă asupra fondului acuzațiilor. Garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, inclusiv dreptul la apărare, sunt asigurate în cadrul procedurii penale desfășurate în fața organelor judiciare competente. Decizia CSM constituie o etapă preliminară administrativă, menită să ofere un echilibru între protejarea independenței judiciare și necesitatea unei investigații efective.

69. Sub acest aspect, instanța de apel a aplicat corect principiul specialității legii, în sensul că dispozițiile Legii nr. 947/1996 prevalează asupra celor generale ale Codului administrativ (deciziile nr. [3ra-575/24](#), §114; nr. [3ra-797/23](#), §95).

70. Cu privire la pretinsa încălcare a principiului inamovibilității și independenței judecătorului, invocate prin raportare la art. 116 din Constituție, completul de judecată reține că aceste garanții nu exclud tragerea la răspundere penală a judecătorilor, cu respectarea procedurii legale și a acordului CSM, astfel cum a fost reiterat și în jurisprudența Curții Constituționale ([HCC nr. 22/2013](#) și [HCC nr. 23/2017](#)).

71. În această ordine de idei, nu pot fi reținute nici celelalte critici ale recurentului, iar hotărârea contestată beneficiază de prezumția de legalitate specifică actelor administrative, or, recurentul/reprezentantul nu a făcut dovada unor încălcări esențiale ale regulilor privind cvorumul sau deliberarea.

72. În jurisprudența sa, (decizia [3d-13/2023](#)) [Curtea Supremă de Justiție](#) deja a realizat controlul argumentelor similare privind pretinsa lipsă a calității de membru al CSM urmare a Adunării Generale Extraordinare a Judecătorilor din 27 septembrie 2019. Curtea a reținut că membrii Consiliului Superior al Magistraturii aleși la 20 octombrie 2017 își exercitau mandatul în temeiul legii, iar la materialele cauzei nu exista o hotărâre valabilă a Adunării Generale Extraordinare a Judecătorilor privind revocarea acestora.

73. Ce ține de confidențialitatea ședinței în cadrul căreia a fost adoptată hotărârea contestată de reclamant, Completul de judecată apreciază că aceasta a fost justificată de necesitatea protejării informațiilor sensibile referitoare la urmărirea penală. Art. 8¹ alin. (2) din Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 permite desfășurarea ședințelor în regim închis, atunci când este necesară protejarea informației ce constituie secret de stat sau a cazului în care, datorită unor împrejurări speciale, caracterul public poate prejudicia interesele justiției sau poate aduce atingere vieții private a persoanelor (deciziile nr. [3ra-575/24](#), §97; nr. [3ra-797/23](#), §78).

74. Pe baza celor expuse, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii contestate de reclamant sunt conforme cu legea și principiile aplicabile, fiind adoptate în mod proporțional și motivat, iar hotărârea privind eliberarea acordului este bazată pe interpretarea corectă a prevederilor art. 23 și art. 24 din Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, art. 19 din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 din Legea cu privire la statutul judecătorului.

75. Concomitent, instanța de recurs reține că nu se confirmă existența unei încălcări procedurale care să atragă nulitatea actului administrativ, iar susținerile recurentului/reprezentantului au fost analizate multiaspectual de instanța de fond

și motivate în mod corespunzător. Instanța de fond a respectat exigențele art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, efectuând un control deplin al legalității actelor administrative contestate, iar soluția de respingere a acțiunii este întemeiată pe probele administrate și pe interpretarea corectă a normelor de drept material.

76. Instanța de recurs subliniază că analiza efectuată se limitează strict la controlul de legalitate al actelor administrative contestate, fără a aduce vreo atingere prezumției de nevinovăție și fără a anticipa soluția ce urmează a fi adoptată de instanțele competente în procedura penală.

77. Prin urmare, recursul nu relevă erori de drept sau încălcări esențiale de procedură care să justifice casarea hotărârii contestate.

78. Completul de judecată nu poate reține nici critică recurentului asupra pretensei încălcări a dreptului la un proces echitabil prin faptul că judecătorul Grigore Dașchevici a participat la examinarea cauzei.

79. Această concluzie rămâne a fi valabilă chiar dacă judecătorul Grigore Dașchevici a fost anterior evaluat profesional și i-a fost acordat calificativul „insuficient” prin Hotărârea Colegiului de evaluare a performanțelor judecătorilor, colegiu prezidat la acel moment de recurent.

80. Faptul că hotărârea contestată a avut o opinie separată formulată de un alt judecător din complet nu indică asupra unei părtiniri a judecătorului Grigore Dașchevici. În acest sens, nu se poate considera în mod automat că dacă Grigore Dașchevici nu ar fi făcut parte din complet, soluția ar fi fost alta.

81. Standardul aplicabil în astfel de situații presupune verificarea existenței unor fapte concrete care pot crea îndoieli rezonabile privind imparțialitatea. Or, instanța de recurs nu poate valida o critică bazată pe scenarii ipotetice.

82. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că dacă s-ar accepta argumentele recurentului referitor la legătura dintre calificativul acordat unui judecător de către organul colegial din care a făcut parte și soluțiile pe care le adoptă acesta în raport cu membrii organului colegial, s-ar ajunge la crearea unui efect de sistem. În acest sistem, participarea unui judecător la examinarea cauzei ar ajunge să fie contestată în funcție de rezultatele evaluării și nu în baza verificării efective a imparțialității judecătorului.

83. Însă, doar acest fapt nu poate fi calificat drept element suficient pentru a concluziona existența unei părtiniri, în absența unor indicii concrete privind manifestarea unei atitudini ostile, predispoziția personală sau a unei conduite judiciare incompatibile cu obligația de imparțialitate.

84. Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, imparțialitatea se apreciază atât sub aspect subiectiv, cât și obiectiv, fiind necesar ca temerile invocate de justițiabil să fie obiectiv justificate, iar nu rezultatul unor

percepții personale sau speculative (a se vedea, mutatis mutandis, Piersack c. Belgia, De Cubber c. Belgia).

85. Din considerentele menționate, având în vedere faptul că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar motivele recursului invocate în speță în esență sunt similare celor indicate în procesul judecării cauzei, asupra căreia instanța de fond s-a pronunțat în modul corespunzător, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul ca neîntemeiat.

86. În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Respinge recursul depus de Oleg Sternioală, reprezentat de avocatul Ion Sîrbu.

Menține hotărârea din 10 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ, Oleg Sternioală împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la contestarea actelor administrative.

Decizia este irevocabilă.

Președinte
Judecători

Stela Procopciuc
Oxana Parfeni
Gheorghe Stratulat